Tuberkuloosi haigestumise ja suremise suurenemist täheldatakse alati majanduslikult raskeil aegadel ja elanikkonna toitlusolude halvenemisel. Eeltoodud arvud on küll vähesed järelduste tegemiseks, kuid nende suureneva tendentsi põhjuseks võiks ehk pidada samu asjaolusid.

Tuberkuloosi vastu võitlemine on Tartus, nagu eespool mainitud, tiisikuse- ja emade- ning laste-nõuandlate ülesandeks. Linn omalt poolt aitab tiisikuse vastu võitlemisele kaasa Tartus sellega, et on määranud Tiisikuse vastu Võitlemise Seltsile rahalisi toetusi ja toimetanud desinfektsiooni haigete ning surma läbi lahkunute korterites. Peale selle püstitas linn 1933. a. Annemõisas uue vanadekodu, kuhu kavatsetakse paigutada eriosakonda parandamatuid tiisikushaigeid.

Moodne ja radikaalne tuberkuloosi vastu võitlemine seisab linnades korteriolude parandamises, kehvema kihi majandusliku olukorra tõstmises ja nõuandlate süstemaatilises tegevuses haigete kodudes, eriti tähelepanu pöörates laste päästmisele tuberkuloosist. Sellesuunaline on olnud tuberkuloosi vastu võitlemine ka Tartus.

S u g u h a i g u s i registreeriti linnas järgmiselt:

Aasta	Süüfilis	Tripper	Pehme šanker
1930	198	489	3
1931	85	483	—
1932	29	424	—
1933	40	465	1

Suguhaigustest näitab süüfilis suurt vähenemist alates 1931. a., kuna tripper püsib endisel tasemel. Pehmet šankerit on esinenud üksikjuhtudena. Registreeritud süüfilishaigete arvu vähenemisest ei või veel järeldada selle haiguse tõelist vähenemist. Vähenemine on tingitud tõenäoselt sellest, et 1930. a. Suguhaiguste vastu võitlemise seaduse muutmise seadusega lubatakse prii ravi riigi kulul ainult puudustkannatavaile, mistõttu järgnevail aastail osa süüfilishaigeist näib ravimisest loobunud olevat.

P r o s t i t u t s i o o n i vastu võitlemine, mis sisuliselt on ühtlasi suguhaiguste vastu võitlemine, toimus möödunud kolmel aastal endistel alustel sellekohase riikliku määruse alusel. Prostitueerijaid registreerib linnaarst komblusvalve-ametniku andmeil. Komblusvalve-ametnikul on abiliseks tervishoiupolitsei kordnik.

Prostitueerijate arv on olnud Tartus aastate lõpul järgmine:
1930. a. 227, 1931. a. 236, 1932. a. 236 ja 1933. a. 237 isikut.

Meie näeme, et arv püsib ühtlasel tasemel. Üldiselt võiks öelda prostitueerijate kohta, et nende elujärg on viimaseil aastail kehvemaks muutunud majanduskriisi mõjustusel. Selle tõttu on märgata viimaseil aastail prostitueerijate suuremamääralist tööle asumist suveti, kui elu linnas on vaibunud.

Rohkem rõhku on pandud prostitutsiooni tõkestamisele võõrastemajades ja möbleeritud tubades sellekohase järelevalvega ja kontrollkäikudega.

Tartu II, lk. 85